

## FRÅN ANTITRADITIONEN TILL KONTRATRADITIONEN

Liksom alla de ting som väsentligen hör till den moderna världen, har också de ting vi senast talat om en i grunden antitraditionell karaktär. Men i en viss mening går de ännu längre än "antitraditionen", fattad såsom en ren och skär negation, och de tenderar att bilda det som man egentligare torde kunna kalla en "kontratradsition". Här finns en skillnad, som liknar den vi tidigare gjort mellan avvikelse och omstörtning och som även motsvarar samma två skeden av den antitraditionella aktionen i sin helhet betraktad. "Antitraditionen" har nämligen fått sitt fullaste uttryck i den materialism som man kunde kalla "total", såsom när den härskade mot slutet av 1800-talet. Vad "kontratradsitionen" beträffar, ser vi alltså bara förebuden, bildade just av alla de ting som siktar mot att på ett eller annat sätt efterapa själva den traditionella idén. Vi kan genast tillägga att liksom tendensen till "stelning", vilken kommer till uttryck genom "antitraditionen", ej kunnat nå sin yttersta gräns, som verkligen hade legat utanför och under varje möjlig tillvaro, är det att förutse att tendensen till upplösning, som i sin tur finner sitt uttryck i "kontratradsitionen", inte heller kan det. Så länge cykeln ännu inte helt avslutats, fordrar uppenbarligen själva förutsättningarna för manifestationen att det så är. Och vad gäller cykelns själva slut, förutsätter detta det "återställande", varigenom dessa "olycksbringande" tendenser "förvandlas" till ett slutgiltigt "välgörande" resultat, såsom vi redan tidigare förklarar. Förresten utvisar alla profetior (och här brukar vi givetvis ordet i dess sanna bemärkelse) att "kontrainspirationens" skenbara triumf icke kommer att bli annat än tillfällig. I själva den stund, då segern synes fullständig, kommer "kontrainspirationen" att förstöras genom verkan av andliga inflytanden, som då ingriper för att omedelbart förbereda det slutliga "återställandet" (1). Det fordras nämligen intet mindre än ett dylikt direkt ingripande för att i rätt stund göra slut på den mest förskräckliga och i sannaste mening "sataniska" av alla de möjligheter som innefattas i den cykliska manifestationen. Men låt oss utan mera föregripande undersöka en smula exaktare vad denna "kontratradsition" i verkligheten står för.

För att göra detta måste vi ännu en gång hänvisa till "kontrainspirationens" funktion. Det är ju tydligen denna som, efter att ständigt ha arbetat i skymundan för att inspirera och leda alla de moderna "rörelserna", slutligen börjar på allvar låta något framträda i det yttre som skall liksom motsvara en sann tradition, åtminstone så fullständigt och så exakt som medges av de gränser som varje möjlig efterapning nödvändigtvis sätter. Emedan inspirationen, såsom vi sagt, är det som faktiskt representerar en traditions ande, kommer "kontrainspirationen" själv att fylla en liknande funktion i avseende på "kontratradsitionen". Men naturligtvis vore det alldeles oegentligt och felaktigt att här tala om ande, då det ju handlar om just det som fullständigt saknar ande, om det som vore dennas motsats, om anden icke väsentligen låge bortom varje motsats, och det som i alla händelser har föresatsen fattad att motsätta sig den, alltså imiterar den liksom den omvända skugga vi upprepade gånger talat om. Det är därför som "kontratradsitionen", hur långt den än driver denna imitation, aldrig kan bli annat än en parodi, och den kommer blott att vara den till värsta ytterlighet gående och väldigaste av alla parodier. Av denna har vi hittills sett, också med hela den moderna världens förfälskning, endast mycket ofullständiga "försök" och mycket bleka "förebud" i jämförelse med det som förbereds för en framtid, som vissa anser vara nära, varvid det nuvarande skeendets tilltagande hastighet torde ge dem rätt. Självfallet har vi ingalunda avsikten att här söka ange mer eller mindre exakta tider på det sätt som de som sysslar med föregivna "profetior" gör. Även om detta hade möjliggjorts genom en kunskap om de cykliska periodernas exakta varaktighet (liksom den huvudsakliga svårigheten i dylika fall alltid ligger i att bestämma den verkliga utgångspunkten, som man måste taga för att kunna utföra beräkningen), är det likväl lämpligt att iakttaga den största försiktighet härvidlag, och detta på bevekelsegrunder rakt motsatta

dem som driver de medvetna eller omedvetna spridarna av förvanskade förutsägelser, det vill säga för att icke riskera att bidra till att ytterligare öka den oro och oordning som för närvarande härskar i vår värld.

Vare därmed hur som helst; det som möjliggör att det går så långt som till detta är att "kontraintiationen", det måste sägas, icke kan likställas med något rent mänskligt påfund, vilket till sin natur icke skulle på något sätt skilja sig från blotta "pseudointiationen". I själva verket är den mycket mer än detta, och för att verkligen kunna vara det måste den med nödvändighet på visst sätt och med avseende på själva sitt ursprung härstamma från den enda källan till all initiation och även, allmännare, till allt som i vår värld uppvisar ett "icke-mänskligt" element. Men den härstammar därifrån genom en urartning, som går till sin värsta ytterlighet, det vill säga till den "omkastning" som utgör "satanismen" i egentlig bemärkelse. En dylik urartning är tydligen mycket djupare än den som sker med en tradition, som endast avviker i viss mån eller rent av stympas och inskränks till sin lägre del. Det finns däri också något mera än i det fall, där verkligt döda och av anden fullständigt övergivna traditioner, vilkas "lämningar" själva "kontraintiationen" kan utnyttja för sina syften, såsom vi har förklarat. Detta leder logiskt till tanken att denna urartning bör gå mycket längre tillbaka i det förflutna. Hur dunkel denna fråga om ursprung än må vara, kan man anse för sannolikt att urartningen sammanhänger med perversionen i någon av de gamla civilisationer som hört till någon av de kontinenter som försvann i de kataklysmor som inträffat under loppet av innevarande *manvantara* (2). I varje fall behöver knappast sägas att så snart anden dragit sig tillbaka, kan man icke längre i något avseende tala om initiation. I själva verket är "kontraintiationens" företrädare lika fullständigt som och mer ohjälpligt än de blotta profana okunniga om det väsentliga, det vill säga om all andlig och metafysisk sanning, vilken också i sina mest elementära principer blivit dem absolut främmande, alltsedan "himlen stängdes" för dem (3). Då de icke såsom initiationen kan leda varelser till "övermänskliga" tillstånd och för övrigt icke heller kan begränsa sig till det blott mänskliga området, för "kontraintiationen" dem oundvikligen mot det "nedommänskliga", och det är just däri det ligger som den har kvar av verklig makt. Det är blott alltför lätt att förstå att detta är något helt annat än den komedi "pseudointiationen" är. I den islamiska esoterismen sägs att den som infinner sig vid en viss "dörr" utan att ha kommit dit på en normal och rättmätig väg, ser denna dörr stängas framför sig och tvingas återvända baklänges, dock icke längre såsom en vanlig profan människa, vilket därefter är omöjligt, utan såsom *sâhir* (svartkonstidkare eller magiker, som verkar i det lägre området av subtila möjligheter) (4). Vi torde icke kunna tydligare uttrycka varom fråga är: det är den "infernaliska" vägen, som påstår sig motsätta sig den "himmelska" vägen och som faktiskt företer det yttre skenet av en dylik motsats, även om denna slutligen icke kan vara annat än illusorisk. Såsom vi tidigare sagt på tal om den falska andligheten, där vissa varelser, som ägnar sig åt ett slags "förvänt förverkligande", kommer att gå förlorade, kan denna väg till sist leda endast till den medvetna varelsens fullständiga "sönderdelning" och upplösning utan återvändo (5).

För att en imitation genom omvänd avbildning skall vara så fullständig som möjlig, kan den naturligtvis bilda sig centra, till vilka knyts organisationer, som härrör från "kontraintiationen". Detta är givetvis uteslutande "psykiska" centra, liksom de inflytanden som de använder och överför, icke alls andliga, såsom fallet är med initiationen och den sanna traditionen, men den kan likväl, på grund av det vi just omtalat, i viss utsträckning antaga dennas yttre gestalt, vilket ger illusionen om den "förvända andligheten". Det torde heller inte vara ägnat att förvåna, om dessa centra själva, och inte bara vissa av de organisationer som är dem mer eller mindre omedelbart underställda, i många fall kan ligga i fejd med varandra, ty det område de befinner sig på är det som ligger den "kaotiska" upplösningen närmast och är därför det område, där alla motsättningar ges fritt spelrum, när de inte bringas i överensstämmelse och försonas genom direkt inverkan av en högre princip, vilken här

nödvändigtvis saknas. Därför erhålls ofta, vad avser yttringarna av dessa centra eller av det som härrör från dessa, ett intryck av förvirring och brist på sammanhang, vilket för visso inte är missvisande och vilket självt är ett tydligt kännetecken för dessa ting. De är icke ense annat än i negativ mening, skulle man kunna säga, i striden mot de sanna andliga centren, i den mån dessa håller sig på en nivå, som medger öppnandet av en dylik strid, det vill säga endast det som avser ett område, som inte når bortom gränserna för vårt individuella tillstånd (6). Men här framträder det som man i sanning kunde kalla "djävulens dumhet": när "kontrainitiationens" företrädare handlar på det viset, är de hemfallna åt villfarelsen att kunna motsätta sig själva anden, som intet i verkligheten kan bjuda motstånd. Men samtidigt, trots dem själva och utan deras vetskap, är de likväl faktiskt anden underkastade och kan aldrig upphöra att vara det, på samma sätt som allt som finns antingen medvetet eller omedvetet är underkastat den gudomliga viljan, vilken intet kan undandraga sig. De används till sist, de också, ehuru mot sin vilja och även om de kan tro motsatsen, i förverkligandet av "den gudomliga planen i människoriket" (7). Liksom alla andra varelser fyller de i denna plan den funktion som svarar mot deras egenart, men i stället för att vara verkligt medvetna om denna funktion, såsom de sanna invigda är, är de medvetna endast om dess negativa och omvända sida. Sålunda är de själva dess bedragna, och på ett sätt som är mycket värre för dem än de profanas rena okunnighet, ty i stället för att låta dem bli kvar nästan på samma punkt får det till resultat att kasta dem allt längre ifrån det principiella centret, ända tills de slutligen störtar ner i det "yttersta mörkret". Men om man ser på tingen icke längre med avseende på dessa varelser själva, utan med avseende på världen såsom helhet, måste man säga att de likväl som alla andra är nödvändiga på den plats de intar såsom delar av denna helhet och såsom "försynens" redskap, som man skulle säga på teologins språk, för denna världs fortgång i sin manifestationscykel. Ty det är så alla tillstånd av partiell oordning, även då de synes vara nästan oordningen framför andra, likväl nödvändigtvis samverkar till den totala ordningen.

Dessa betraktelser bör hjälpa att förstå hur inrättandet av en "kontratraddition" är möjligt men också varför denna aldrig kommer att kunna vara annat än i högsta grad ostadig och närmast kortlivad, vilket icke hindrar den att i sig sannerligen vara, såsom vi ovan sagt, den mest fruktansvärda av alla möjligheter. Man bör likaledes förstå att detta är det mål som "kontraintitiationen" verkligen uppställer för sig och ständigt haft uppställt för sig under hela loppet av sin aktion och att den negativa "antitradditionen" i det hela taget endast utgör dess nödvändiga förberedelse. Efter detta återstår oss blott att ännu något närmare undersöka det som är möjligt att alltifrån nu, enligt olika samstämmiga tecken, förutsäga om de tillvarorformer, enligt vilka denna "kontratraddition" kan komma att förverkligas.

#### *Noter*

(1) Det är egentligen detta som åsyftas med formeln "det är när allt synes förlorat, som allt kommer att räddas", vilken upprepas närmast mekaniskt av ganska många "seende". Envar av dessa har naturligtvis tillämpat den på det han kunnat förstå och allmänt sett på händelser av mycket mindre vikt, ja ibland till och med helt sekundär och blott "lokal" betydelse, på grund av denna tendens till "förminskning" som vi redan angivit på tal om historierna om "Store Konungen" och som medför att man i denne ser blott en framtida kung av Frankrike. Det säger sig självt att de sanna profetiorna avser ting av en helt annan vikt.

(2) Kapitel 6 av *Första Mosebok* torde kunna lämna några uppgifter i symbolisk form om det avlägsna ursprunget till "kontraintitiationen".

(3) Man kan här analogt tillämpa symbolismen om "änglarnas fall", ty det handlar om dess verkliga motsvarighet i den mänskliga ordningen. Det är för övrigt därför som man kan i detta avseende tala om "satanism" i detta ords egentligaste och bokstavligaste mening.

(4) Den sista graden av den "kontraintitiatiska" hierarkin upptas av dem som kallas "Satans helgon" (*awliyâ ash-Shaytân*), vilka är liksom motsatsen till de sanna helgonen (*awliyâ ar-*

*Rahmân*) [Förbarmarens helgon, ö.a.] och som följaktligen så fullständigt som möjligt uttrycker den ”förvända andligheten” (jfr *Le Symbolisme de la Croix*, s. 186).

(5) Detta extrema resultat utgör naturligtvis ett verkligt undantagsfall, just som är fallet med *awliyâ ash-Shaytân*. För dem som inte gått lika långt i denna riktning handlar det endast om en återvändsväg, där de kan förbli instängda för en ”eonisk” eller cyklisk obestämd tid.

(6) Från initiatisk synpunkt är detta område det som betecknas såsom de ”mindre Mysterierna”. Allt som avser de ”större Mysterierna” hör däremot väsentligen till det ”övermänskliga” och är därigenom fritt från en dylik motsättning, ty det är det område som genom sin egen natur är absolut stängt och otillgängligt för ”kontrainitiationen” och dess företrädare av alla grader.

(7) *At-tadâbiru l-ilâhîya fi'l-mamlakati l-insânîya*, titel på en avhandling av Muhyiddin ibn 'Arabi.

Ovanstående text utgör kapitel XXXVIII av René Guénons bok *Kvantitetens herravälde och tidens tecken*. Boken är en översättning från franskan av Lars Adelskog. Originalets titel är *Le Règne de la Quantité et les Signes des Temps*. Svenska översättningen © Lars Adelskog 2013. Eftertryck eller annan återpublicering, helt eller delvis, såsom elektronisk text på internet eller på annat sätt, förbjudes.